



Kiderült, hogy tavaly 9 kilométerrel lett jobb az életszínvonal, valamint, hogy Kőrispatakhoz közeledik az aszfaltréteg.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Fekete Szurok. Senki nem szerette, mert bűdös is volt, fekete is volt. Barátja nem volt, mert senki nem nézett rá, hiába kiabálta naphosszat, hogy „itt vagyok, ragyogok!” – mindenki nagy ívben kikerülte.

Fekete Szuroknak ugyanis az volt a szerencsétlen szokása, hogy akivel csak találkozott, arra ráragadt és befeketítette.

Bánatosan bűzölgött egymagában egy nyári délelőttön Fekete Szurok, és arra gondolt, hogy a Napra miért lehet nézni, de őrá - bárhogy is csillog-villog - nem.

Amikor már szinte beleragadt a nagy búbánatba, megjelent az úton a hargitai Aszfalt, a Betyár. Fekete és bűdös volt ő is, s jövetelét nem lehetett nem észrevenni. Már messziről feketéllett a teherautón. Gőzölgött és szokása szerint tartósan, nagy tömegben és több rétegen érkezett.

Hargitai Aszfaltot, a Betyárt mindenki szerette, mert legfontosabb tulajdonsága az volt, hogy szeretett elterülni - bárhol, bármikor. A helyszínre szállítást igényelte, de amint helyben volt, csak annyit kellett neki súgni, hogy „terülj, terülj, aszfaltkám!”, s ő már ki is feküdt vízszintesbe azonnal, egy mukk nélkül. Poros útra, kátyúba, télen, nyáron, hidegen, melegen, akár esett,

akár fújt. Szerette is ezért mindenki, s bár megkérte a terület árát, amikor úgy kívánta, még karban is tartották, kisminkelték ábrázatát.

Aszfalt, a Betyár egyébként fakír volt és mazochista hajlamokkal is megáldotta teremője. Imádták, ha taposták, koptatták. Ha megelégette a kosornyázást és úgy érezte, hogy elhanyagolják, fogta magát és mérgében kilyukadt. Ezért senki nem húzott ujját Aszfalttal.

Tisztelte mindenki, rengeteg hódolója volt a Hargita tövében. Elégedetten feszített úton-útfélen, s gazdagabb és hosszabb életű nyugati rokonainak azzal dicsekedett, hogy őt, a keletre szakadtat mekkora dicsfény övezi, ahol csak megjelenik, a nyakkendő Fontos Emberek azonnal szalagot kötnek mindkét végébe és megtapsolják. És ehhez még csak nem is kell túl hosszú területnie, elég néhány kilométernyit, máris megünneplik. Sőt, már rajongótábora is van, úgy nevezik őket, hogy hargitai Aszfaltbetyárok.

Ők azok, akik úgy irtóznak a zöld fűtől, mint ördög a kereszttől, s le nem lépnek róla soha, s mindent beaszfaltoztak volna, még a Hargita, de a Himalája tetejét is. De ebbe Aszfalt, a Betyár nem ment bele, azt mondta, ő a világ tetején nem szeretne megkötni.

Szóval a hargitai híres Aszfalt, a Betyár elterült a búsuló Fekete Szurok mellett. Összeszedte minden rétegét, feszített egyet, mint Megváltó a kereszten, aztán így szólt:

„Ide figyelj, te Fekete Szurok. Te is fekete, én is fekete, te is bűdös, én is bűdös. Te, ha felfortyansz, jobban ragadsz, engem, ha melengetnek, jobban terülök. Fogjunk össze, mert így mondják az engem avató Fontos Emberek, hogy ebben van az erős jövő és legyünk barátok.”

Hej, megörvendett Fekete Szurok, felcsillant sötét szeme! Paroláztak is azon nyomban, attól a perctől kezdve együtt jártak, együtt dolgoztak. Harmonikus, jó kapcsolat volt ez, mert Fekete Szurok mindig alávetette magát: engedelmesen elsimult Aszfalt, a Betyár rétegei alatt, s ketten olyan erősen megkötöttek, hogy nem akadt az a Fontos Ember, aki szét tudta volna őket választani.

Együtt sütkéreztek a dicsőségben, áztak az esőben, porosodtak és néhanapján, ha éppen

kedvük szottyant, kilyukadtak valahol.

Boldogan feszítettek, mindaddig, amíg egy szép napon levelet hozott a posta: tartalma rögtön beleragadt a júliusi kánikulában olvadozó páros fekete lelkébe.

Az irományból kiderült, hogy egy székely falu határában megjelent a konkurencia, aki náluk sokkal, de sokkal okosabb. Nem kell neki elmondani a terülj, terülj varázsszót, kiterül az magától is. Sőt, még a helyszínre sem kellett elvinni, mint Aszfalt, a Betyárt és Fekete Szurkot, mert elmegy magától is, akár a világ végére is.

Iku Aszfaltot a Fontos Emberek találták ki, azok, akik besokalltak a drága szállítási költségektől, s addig ültek egy íróasztal mellett, addig unatkoztak az avatásokon, míg megszülték a csudás, önjáró masszát.

A konkurencia látszólag semmiben nem különbözött a sokkal régebbi kiadású rokonságtól. Fekete volt, bűdös és réteges ő is, de magas intelligenciájának köszönhetően maga ment el oda, ahol el kellett terülnön. Sunyi egy alak volt Iku Aszfalt: settenkedve közeledett, csendben, s még a híre is olyan ijesztő volt, hogy egyesek már Aszfaltzillaként kezdték emlegetni.

Nem csoda, ha hírét olvasva berezelt a két koma, Aszfalt, a Betyár és Fekete Szurok. Gondolkodtak, mi legyen, mi történjen, mert ha Iku Aszfalt betör a piacra, nekik bizony befellegzett. Olvadoztak, forró fejfel gőzölögtek, aztán levelet írtak a Fontos Embereknek.

Feketén ez állt benne:

„Mi, őszinte híveik, Aszfalt a Betyár és Fekete Szurok megrettenve vettünk tudomást arról, hogy egy új, nálunk sokkal intelligensebb és szállítást nem igénylő aszfalt közeledik. Arra kérjük Önöket, hogy gondolják meg, kit avatnának fel szívesebben? Minket, akik már több választást megnyertünk Önöknek, több kilométerrel emeltük az életszínvonalat, minőségi Aszfaltbetyárokat neveltünk ki, vagy a még ki nem próbált újat, aki ha így halad, végül befeketít mindent, amit úton-útfélen talál. Még a maguk, Fontos Emberek jó hírét is.”